

LBRIS

We know
books

PENELOPE DOUGLAS

**PUNK
57**

Traducere din limba engleză și note de
SORIN PETRESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2024

Pentru Claire, pentru Bender și pentru ce s-ar fi întâmplat
luni dimineață...

CAPITOLUL 1 MISHA

Dragă Misha,

Ți-am mărturisit vreodată secretul meu rușinos?

Secretul nu-i că urmăresc emisiunea Mame adolescente, așa cum faci tu. N-ai decât să negi. Știu că nimeni nu te obligă să te uiți împreună cu soră-ta. E destul de mare încât să se uite și singură la televizor.

De fapt, secretul meu e mult mai stânjenitor. Deși mă cam jenez să ți-l destăinui, părerea mea e că trebuie să te descarci de emoțiile negative, măcar o dată. Am dreptate?

La școala mea învață o anumită fată. Cunoști genul: majoretă, populară, primește tot ce-și dorește... Cu mult timp în urmă, voiam să fiu ca ea. Nu-mi place să recunosc acest lucru, mai ales față de tine.

O parte din mine încă vrea să fiu ca ea.

Mai mult ca sigur, ai urî-o. Fata aia reprezintă tot ceea ce noi doi nu putem suporta. E răutăcioasă, arogantă, superficială... Genul de om care nu poate gândi mult fără să simtă nevoia de-a trage un pui de somn. Cu toate astea, dintotdeauna m-a fascinat.

Nu-ți da ochii peste cap! Să știi că simt când o faci.

Având în vedere însușirile ei detestabile, niciodată nu e singură. Înțelegeți ce zic?

Într-un fel, o invidiez. Bine, recunosc: o invidiez pe bune.

Este neplăcut să fii singur, să te afli într-un loc plin de oameni și să simți că nu ești dorit acolo. Să ai senzația că ești la o petrecere la care nu ai fost invitat. Și nimeni nu-ți știe numele. Nimeni nu vrea să-l afle. Nimănui nu-i pasă.

Iar tu te întrebi: Oare râd de mine? Mă bârfesc? Îmi rânjesc ca și cum lumea lor perfectă ar fi mult mai bună dacă n-aș fi și eu în ea, stricându-le priveliștea?

Oare vor să înțelegi aluzia și să-ți iei tălpășița?

Mă simt așa deseori.

Știi că e jalnic să-ți dorești un loc printre ceilalți. O să spui că e mai bine să ai dreptate și să fii de unul singur decât să ai un grup și să greșești, dar... mereu simt nevoia de-a mă integra. Tu ai simțit-o vreodată?

Mă întreb dacă majoreta aceea o simte și ea când muzica se oprește și toată lumea se duce acasă. Atunci când ziua se termină, iar ea nu mai are în preajmă pe nimeni care să o distreze. Când rămâne de una singură, când se demachiază și lasă deoparte bravada din timpul zilei, oare demonii ei, pe care se străduiește să-i țină la distanță, o împresoară?

Probabil că nu. Narcisiștii nu suferă de lipsă de încredere în sine, corect?

Îmi închipui că e ca lumea să fii narcisist.

Telefonul începe să bâzâie pe bordul camionetei. Îmi iau ochii de la scrisoarea lui Ryen și citesc un alt mesaj, abia sosit.

Fir-ar! Am întârziat așa de mult!

Fără îndoială, băieții se întreabă pe unde naiba sunt. Mai am douăzeci de minute de condus până la hală. Oare de ce nu pot fi basistul invizibil, de care nu-i pasă nimănui?

Mă uit din nou la scrisoare, rumegând cuvintele. ... *când se demachiază și lasă deoparte bravada afișată în timpul zilei...*

Cuvintele astea m-au dat peste cap prima oară când am citit scrisoarea, acum doi ani. Și de atunci încoace m-au răscolit de sute

de ori. Cum de reușește să spună atât de puțin, și totuși atât de mult?

Recitesc ultima parte. Știu deja cum se încheie scrisoarea, dar îmi place atitudinea lui Ryen și faptul că mă face să zâmbesc.

Scuze! Tocmai am luat o pauză de la scris, ca să mă uit pe Facebook. Acum mă simt mai bine. Habar n-am când am devenit așa de idioată, dar mă bucur că mă suporti.

Să trecem mai departe!

Hai să punem lucrurile la punct cu privire la ultima noastră discuție în contradictoriu: Kylo Ren NU este un copil. Pricepi? E tânăr, impulsiv, înrudit cu Anakin și cu Luke Skywalker. Bineînțeles că se vaită! Nu-i deloc surprinzător. Pun pariu că își va răscumpăra faptele. Zi pe cât vrei să pariem!

Trebuie să închei. Îți răspund la întrebare: versurile pe care mi le-ai trimis data trecută sună grozav. Dă-i bătaie! Abia aștept să citesc totul cap-coadă.

Noapte bună! Ține-o tot așa! Somn ușor!

Cel mai probabil, mâine-dimineață n-o să-ți mai scriu.

Ryen

Râd de aluzia ei la filmul *File de poveste*. De șapte ani face aluzia asta. La un moment dat, ca parte dintr-un proiect de clasa a cincea, ni s-a cerut să ne scriem scrisori. S-au alcătuit perechi: elevi din clasa ei și elevi din clasa mea.

Dar, după terminarea aceluia an școlar, eu și Ryen nu ne-am oprit din scris. Deși locuim la mai puțin de cincizeci de kilometri unul de celălalt și avem pagini de Facebook, continuăm să comunicăm așa, pentru că e ceva special.

Nu mă uit la *Mame adolescente*. Sora mea, care are șaptesprezece ani, urmărește emisiunea. M-am uitat și eu, împreună cu ea, o singură

dată. Habar n-am de ce i-am spus asta lui Ryen. La urma urmei, știi că nu-i o idee bună să-i dau apă la moară.

Împăturesc scrisoarea la loc. Dacă o mai desfac o dată ca s-o recitesc, cutele hârtiei negre, uzate, o să se rupă. De-a lungul anilor, în scrisorile noastre s-au schimbat multe: subiectele de discuție, temele de ceartă, scrisul ei de mână — care a trecut, de la cel stângace, al unei fetițe care abia a învățat scrisul de mână, la trăsăturile sigure și precise ale unei femei care se cunoaște bine.

Dar tipul de hârtie pe care-o folosește nu se schimbă niciodată. Și nici cerneala argintie cu care scrie. De câte ori zăresc câte un plic negru în teancul de corespondență, pe blatul din bucătărie, simt că-mi crește nivelul de adrenalină.

Strecor scrisoarea în torpedou, alături de alte plicuri de la Ryen. Iau un pix. Îl țin în aer, deasupra carnetului din poala mea.

— *Dă-ți cu curaj pe față, întinde-l peste buze și gene, rostesc în șoaptă, notând în carnețel. Uplete-ți ridurile, spoiește-ți crăpăturile din vene.*

Mă opresc. Îmi mușc buza de jos. Simt piercingul din ea.

În mintea mea, îmi întorc versurile pe toate părțile.

— *Pune un strop aici, s-acoperi cearcănele măștii, și un pic de roz în obraji, ca minciuna mai bine s-o-mprăști.*

Scriu iute cuvintele. În întunericul din mașină, scrisul meu ilizibil abia se distinge.

Aud iar telefonul. Ezit să verific ecranul.

— Fir-ar să fie!

Ce-aș mai vrea să înceteze cu mesajele! Colegii mei de formație nu-s în stare să găzduiască o petrecere fără mine, măcar pentru cinci minute?

Pun din nou mina pixului pe hârtie. Încerc să-mi termin ideea, dar degeaba îmi scormonesc prin minte. Ce naiba urma? *Pune un strop aici, s-acoperi cearcănele măștii.*

Strâng tare din pleoape. Repet versurile la nesfârșit, străduindu-mă să-mi amintesc restul.

Răsuflu prelung. Rahat! Ideea s-a dus.

Drace!

Pun capacul pixului la locul lui și-l arunc, laolaltă cu carnețelul, pe scaunul din dreapta.

Mă gândesc la ce mi-a propus în scrisoare: *Zi pe cât vrei să pariem!*

Ce-ar fi dac-am vorbi la telefon, Ryen? Ce-ar fi să mă lași să-ți aud vocea pentru prima oară?

Dar nu! Ryen vrea să menținem statu-quo-ul prieteniei noastre. De altfel, relația dintre noi funcționează. De ce să risc să pierd această prietenie, insistând să schimbăm ceva?

Cred că are dreptate. Ce m-aș face dacă, odată ce i-aș auzi vocea, scrisorile ei n-ar mai părea la fel de speciale? Așa cum e acum, îmi imaginez personalitatea ei din felul în care scrie, însă asta s-ar schimba, dacă i-aș auzi glasul.

Totuși, dacă mi-ar fi pe plac ceea ce-aș auzi? Dacă râsul ei în urechea mea sau respirația ei la telefon mă vor obseda la fel cum mă obsedează cuvintele ei, și voi vrea mai mult?

Scrisorile de la Ryan deja mă obsedează. Stau în Fordul meu Raptor, într-o parcare goală, și recitesc una dintre scrisorile ei mai vechi, pentru că ele mă inspiră să compun muzică.

Ea e muza mea. Bănuiesc că și-a dat seama până acum. De mulți ani îi cer părerea pentru toate versurile pe care le scriu. I le trimit ca să le citească.

Îmi sună telefonul. Pe ecran văd numele lui Dane.

Oftez din rărunchi și răspund:

— Ce e?

— Unde ești?

— Pe drum.

Pornesc motorul și mă pregătesc să plec.

— Ba nu! Ești într-o parcare și scrii versuri, așa-i?

Îmi dau ochii peste cap. Închid telefonul, după care îl arunc pe scaunul din dreapta mea.

Condușul mă ajută să gândesc. Nu-i nevoie ca amicul meu să mă bată la cap fiindcă nu pot controla când anume îmi vin ideile.

Ies în stradă. Pornesc spre vechea hală de depozitare aflată în afara orașului. Trupa noastră a organizat o vânătoare de comori în această seară. Scopul este să strângem bani pentru turneul nostru de la vară. Mai avem câteva luni până atunci. Deși eu aș fi preferat să dăm, pur și simplu, câteva concerte — poate chiar împreună cu alte formații din partea locului —, Dane e de părere că, dacă organizăm ceva diferit, acest lucru va atrage mai mulți oameni.

Mai vedem noi cine are dreptate!

Frigul amarnic de februarie îmi pătrunde prin hanorac. Dau drumul la căldură și aprind farurile. Lumina lor străpunge întunericul din față.

Asta e șoseaua ce duce spre Falcon's Well, unde locuiește Ryen. Dacă o țin tot înainte, dacă trec de hală, de bifurcația care duce spre Cove — un parc de distracții abandonat —, în cele din urmă o să ajung în orașul ei. De când am obținut permisul de șofer, am fost ispitit de nenumărate ori să conduc până acolo, fiindcă eram copleșit de curiozitate. Dar n-am făcut-o niciodată. După cum spuneam, nu merită riscul să pierd ceea ce am acum. Ar merita doar dacă ar fi și ea de acord să ne întâlnim.

Mă aplec spre scaunul din dreapta. Împing deoparte carnetul meu de versuri și felurite hârtii. Îmi caut ceasul de mână. Ieri l-am lăsat aici, când am spălat exteriorul camionetei. E una dintre puținele sarcini care mi s-au trasat. Într-un fel, camioneta e o moștenire de familie.

Găsesc ceasul. Ținând volanul cu o mână, îmi pun la încheietură cureaua neagră, din piele întoarsă. E un ceas vechi, al cărui cadran are telescoape. A fost al bunicului meu. Pe urmă l-a dăruit părinților

mei, drept cadou de nuntă. Un vechi ceas Jaeger-LeCoultre, care a fost în familia noastră pentru optzeci de ani. Ceasul era menit să fie transmis mai departe, primului lor născut. În sfârșit, anul trecut, tata mi l-a dat. Abia atunci mi-am dat seama că tata pierduse cadranul original.

O să-l găsesc. Dar, până atunci, o să port un cadran ieftin, pe cureaua originală.

Privind mai atent, văd ceva pe șosea, în față.

Pe măsură ce mă apropii, disting silueta unei persoane care face jogging pe marginea drumului. Păr blond, strâns în coadă, geacă neagră și pantofi de sport albastru-neon — o nuanță imposibil de confundat.

Glumești?! Fir-ar al dracului!

Farurile camionetei luminează spatele soră-mii. Opresc muzica. Se uită peste umăr. În sfârșit, observă că mai e cineva prin preajmă. Când își dă seama că eu sunt, se relaxează și zâmbește, pe urmă își vede mai departe de alergat.

Și mai poartă și afurisitele alea de căști! *Câte măsuri de siguranță ți-ai luat, Annie!*

Încetinesc și cobor geamul aflat în dreptul ei. Încetinesc și înaintează în același ritm ca al soră-mii.

De furie, strâng mai tare volanul între degete.

— Știi cum arăți? Îi strig. Ca o momeală pentru ucigașii în serie!

Ea râde scurt, scutură din cap și grăbește pasul.

— Dar tu știi unde ne aflăm? mi-o întoarce Annie. Pe drumul dintre Thunder Bay și Falcon's Well. Nimeni nu umblă pe-aici. N-o să pățesc nimic.

Ridică o sprânceană și adaugă:

— Vorbești de parcă ai fi tata.

Mă încrunt, scârbit.

— Unu la mână: eu umblu pe drumul ăsta, deci nu e pus-tiu. Doi la mână: nu mai clătina din cap! Ești singura idioată care aleargă noaptea prin pustietate, iar eu nu vreau să fii violată și ucisă. Trei la mână: ai fost deplasată. Nu sunt ca tata, așa că nu-mi spune rahaturi de-astea! Nu e frumos.

După ce îmi închei micul discurs, mă răstesc:

— Urcă naibii în mașină!

Annie clatină din nou din cap, în semn că nu. Ca și lui Ryen, îi place să mă calce pe nervi.

Annie e singura mea soră. N-am o relație strălucită cu tatăl nostru, dar eu și Annie ne înțelegem de minune.

Continuă să alege, gâfâind. Are cearcăne. E trasă la față. Mă zgândăre pornirea de-a o dojeni, dar mă stăpânesc. Muncește din greu și abia dacă doarme.

Nerăbdător, îi strig:

— Hai odată! N-am timp de prostiile tale!

— Și atunci, ce cauți aici?

Privesc înainte, spre șoseaua pustie, ca să mă asigur că mașina nu începe să facă slalom.

— În seara asta o să fie vânătoarea aia de comori. Trebuie să-mi fac apariția pe-acolo. Dar tu de ce nu alergi în parc, unde e lumină și unde ești în siguranță, alături de alți alergători?

— Nu mă mai dădăci!

I-o trântesc imediat:

— Nu mai face tâmpenii!

— Ce naiba e în capul ei? E aiurea să umbli ziua pe-aici, dar noaptea e și mai rău!

Sunt cu un an mai mare decât Annie. O să termin liceul în mai. De obicei, dintre noi doi, soră-mea este cea cu simțul responsabilității.

Îmi aduc aminte de ceva.

— Hei, mi-ai luat șaiszeci de dolari din portofel, azi-dimineață? o întreb.

Am băgat de seamă lipsa banilor pe care i-am scos ieri, de la bancomat. Știu bine că nu i-am cheltuit. E a treia oară când îmi dispar bani din portofel.

Annie face o mutră de fetiță tristă, fiindcă știe că are efect asupra mea.

— Am avut nevoie să cumpăr niște chestii pentru un proiect de la școală. Tu nu-ți cheltui niciodată banii. N-ar trebui să stea degeaba în contul tău.

Mă strâmb la ea. Ar putea să-i ceară tatei bani. Annie e feblețea lui. I-ar da orice i-ar cere soră-mea.

Dar cum să mă supăr pe ea? Sora mea o duce bine și e fericită. Aș face orice ca s-o văd și mai fericită.

Văzând că m-am îmbunătățit, zâmbeste și sare pe mica treaptă din dreptul portierei. Se ține de geamul deschis.

— Hei, îmi cumperi un suc când te întorci de la hală? mă întrebă. Unul *rece ca gheața*. Amândoi știm c-o să stai la hală doar vreo cinci minute — asta în caz că nu găsești vreo fată sexy, care te convinge să fi mai sociabil. Am dreptate?

Râd în sine mea. Ce nătâng!

— Bine. Urcă! Poți să mergi la benzinărie, cu mine. Ce zici de asta?

Annie se face că nu m-a auzit.

— Vreau și niște caramele, adaugă ea. Sau orice altceva moale, care se poate mesteca.

Sare jos, de pe treapta mică, și se îndepărtează iute.

Apăs pedala de accelerație. O ajung din urmă.

— Annie! Treci imediat în mașină!

Îmi aruncă o privire și chicotește. Arată cu degetul în față.

— Misha, mașina mea e acolo! Uite-o!

Are dreptate. Pe partea dreaptă a șoselei stă parcat MINI Cooperul ei albastru.

— Ne vedem acasă! îmi zice soră-mea.

— Deci ai terminat cu alergatul, da?

Dă aprobator din cap, cu gesturi exagerate.

— Daaaaa! Ne vedem când te întorci, OK? Du-te să-mi cumperi suc și caramelle!

Îi zâmbesc poznaș.

— Aș vrea să-ți cumpăr, dar am rămas fără bani.

— Ai bani în torpedou, mi-o întoarce ea. Nu te prefacă că nu ascunzi bani peste tot, în loc să-i ții unde trebuie! Pun pariu că în camioneta asta sunt vreo sută de dolari.

Pufnesc. Da, ăsta-s eu: fratele mai mare, răutăcios, care nu strânge după el și mănâncă sticksuri de mozzarella la micul-dejun.

Calc pedala de accelerație și pornesc la drum. Aud un strigăt în spatele meu:

— Vreau și niște chipsuri cu mărar!

O văd în oglinda retrovizoare. A dus mâinile pâlnie la gură. Apăs de două ori pe claxon, ca să știe că am auzit-o, și opresc în fața mașinii ei. Annie clatină dezaprobat din cap, pentru că refuz să plec înainte de-a o vedea urcată în mașina ei. Probabil își zice că-s un mare pisălog.

Doar n-o să-mi las sora frumușică, de șaptesprezece ani, să alerge singură pe o șosea întunecată, la zece noaptea!

Își scoate cheile din buzunarul gecii, descuie portiera și-mi face semn înainte să urce. Când văd că a aprins farurile, o iau din loc.

Accelerez, gonind spre hală. Trec de o colină. Farurile MINI-ului dispar din oglinda mea retrovizoare și grijile mă năpădesc din nou. Annie nu arată bine. Nu cred că e bolnavă, dar e palidă și pare epuizată.

Du-te acasă și culcă-te, Annie! Nu te mai trezi la 4:30 dimineața! Dormi și tu ca lumea!

Dintre noi doi, ea este cea perfectă. Are medii de zece la toate materiile, e vedeta echipei de volei a școlii noastre și antrenoare

pentru echipa de softball a elevelor mai mici. Ca să nu mai vorbim de toate cluburile în care s-a înscris și de proiectele la care participă!

Pereții camerei mele sunt acoperiți de postere și de versuri scrise cu marker negru. În camera ei, pereții sunt plini de rafturi care gem de trofee, medalii și premii.

Ce bine-ar fi dacă toată lumea ar avea o energie inepuizabilă, ca ea!

Intru pe aleea cu pietriș și virez de câteva ori. Apare o poiană înconjurată de copaci întunecați. În fața mea se ridică o clădire uriașă, impunătoare. Majoritatea geamurilor sunt sparte. Înăuntru deslușesc lumini și umbrele celor care se mișcă pe acolo.

Acum mult timp, aici a fost hala unei fabrici de încălțăminte sau ceva asemănător. Îndată ce Thunder Bay a devenit o comunitate înstărită, producția a fost mutată în oraș, așa încât zgomotul și poluarea să fie departe de urechile și nasurile sensibile ale localnicilor.

Deși în ruine, hala încă poate fi folosită pentru focuri de tabără, pentru petreceri, pentru Noaptea Diavolului... Acum e un loc unde lumea se dezlănțuie. În noaptea asta, clădirea e doar a noastră.

Parchez și cobor din mașină. O încui. Nu de portofel îmi pasă mie. Vreau să știu că scrisorile de la Ryen și carnetul meu cu versuri sunt la loc sigur. Merg spre intrare. Odată ajuns înăuntru, nu mă opresc să privesc în jur. Acordurile melodiei *Square Hammer*, interpretată de Ghost, plutesc prin aer. Îmi croiesc drum prin mulțime, către colțul unde știu că-i voi găsi pe băieți. De fiecare dată când se dă o petrecere aici, prietenii mei ocupă aceleași locuri.

— Misha!

Ridic privirea și îl salut cu un gest pe un tip înconjurat de amicii lui. S-au strâns lângă o coloană. Nu mă opresc. Oamenii mă bat pe spate și câțiva mă salută. Cei mai mulți se învârt de colo-colo, iar râsetele lor se iau la întrecere cu muzica. Peste tot văd ecrane de telefoane. Lumea face poze.

Dane a avut dreptate: toți par încântați de eveniment.

Îi găsesc pe băieți exact acolo unde bănuiam că sunt: așezați pe canapelele din colț. Dane este ocupat cu iPadul lui. Probabil că filmează evenimentul și postează înregistrarea online. Poartă șort și tricou. E ținuta lui permanentă, indiferent de temperatura de afară. Lotus și-a legat părul în coadă și discută cu două tipe. Malcolm duce la gură *bong*-ul. Îl aprinde. Părul lui castaniu și cârlionțat îi ascunde ochii. Nu mă îndoiesc că sunt injectați.

Marfă!

Mă aplec peste masă. Strâng niște cablurile de chitară electrică, pe care cineva le-a lăsat pe masă. Le arunc pe canapea.

— Gata, am ajuns! Unde tre' să merg?

— Tu ce crezi? zice Malcolm, bateristul nostru.

Fumul i se prelinge din gură. Smucește din cap, spre mulțimea din spatele meu.

— Te vor, frumușelule. Du-te să socializezi!

Privesc peste umăr și mă strâmb.

— Ăăă... Nu, mersi!

Să cânt din gură sau la chitară e una. Știu ce am de făcut pe scenă.

Pe de altă parte, refuz să pălăvrăgesc cu niște necunoscuți doar ca să strâng bani. Într-adevăr, trupa noastră are nevoie de bani. Iar eu am destule calități, dar talentul la conversație nu se numără printre ele. Eu nu socializez.

— O să mă ocup de serviciile de securitate, le spun.

Dane se ridică în picioare. Pe chip poartă nelipsitul său zâmbet strâmb.

— N-avem nevoie de asta. Uită-te în jur! Totul merge strună.

Se apropie de mine. Privim mulțimea.

— Relaxează-te! Du-te să stai de vorbă cu careva! Pe-aici sunt o mulțime de fete mișto.

Îmi încrucișez brațele la piept. Poate că sunt multe fete mișto, dar în noaptea asta nu plănuiesc să stau mult prin preajmă. Melodia aceea încă mă bântuie. Vreau s-o termin.

În continuare, eu și Dane contemplăm grupurile de petrecăreți. Toată lumea ține în mână cartonașe primite la intrare. Pe fiecare a fost notată o sarcină care trebuie îndeplinită, ca etapă a vânătorii de comori.

Fă o fotografie cu o piramidă alcătuită din șase persoane!

Pozează un bărbat care poartă ruj!

Fotografiază-te sărutând un străin / o străină!

Alte sarcini sunt ceva mai perverse.

Participanților li se cere să posteze pozele pe Facebook, pe pagina formației noastre, iar noi urmează să alegem un câștigător, la întâmplare.

Toți trebuie să cumpere bilet dacă vor să intre la eveniment. Dat fiind că barul e plin, e limpede că lui Dane nu i-a fost greu să atragă oameni și să-i convingă să plătească pentru intrare. Barmanii ar trebui să verifice cărțile de identitate, ca să se asigure că toți clienții au vârsta legală pentru a consuma alcool, dar eu știu că astfel de verificări sunt praf în ochi. În orașul ăsta, nu contează ce vârstă ai. Poți să bei alcool, că n-o să pățești nimic.

— Tu cum o mai duci? mă întrebă Dane. Taică-tău încă te sâcăie?

— Mă descurc.

Tace pentru o clipă. Bănuiesc că vrea să insiste, dar se lasă păgubaș.

— Ar fi trebuit s-o iei și pe Annie cu tine. I-ar fi plăcut aici.

Izbucnesc în râs. Mirosul de marijuana mi se insinuează în nări.

— Nici vorbă! Nimeni nu se-atinge de soră-mea! Ai băgat la cap?

— Hei, dar ce-am zis?

Dane mimează inocența, însă zâmbetul ăla arogant nu-i dispare de pe buze. Vorbește mai departe:

— Annie muncește pe rupte la școală. I-ar prinde bine puțină distracție.

— Da, distracția i-ar prinde bine, i-o întorc eu. Nu și belele. Annie e pe drumul cel bun. Nu e cazul să-și piardă concentrarea. O așteaptă un viitor frumos.

— Asta nu-i valabil și pentru tine?

Îi simt ochii ațintiți asupra mea. Provocarea din cuvintele lui stăruie în aer.

Dane rămâne tăcut un moment. Probabil se întreabă dacă am de gând să răspund. Apoi schimbă subiectul:

— Bun. Fii atent!

Se trage mai aproape și îmi pune iPadul în față.

— Patru sute cincizeci și opt de persoane și-au dat deja *check-in* pe pagina noastră. Au postat poze și înregistrări video, au pus sute de *tag-uri*. Mulți transmit live de aici, pe profilurile lor. Treaba merge chiar mai bine decât mi-am imaginat. Expunerea pe care ne-o oferă această vânătoare de comori face toți banii. În seara asta numărul vizualizărilor clipurilor noastre de YouTube au crescut de patru ori.

Privesc ecranul. Observ numele formației noastre. În *feed* văd o mulțime de poze: pahare ridicate, fete zâmbind. În unele înregistrări se poate vedea toată hala.

Mă uit din nou la mulțimea de petrecăreți. Îl laud pe Dane:

— Ai făcut treabă bună. Cred că turneul nostru o să ne umple buzunarele.

Trebuie să-i recunosc meritele: toți se distrează, iar noi facem bani.

— Vino mâine pe la mine! Îi zic. Am niște versuri și vreau să le pun pe muzică.

— Bine. Fă-mi o favoare: relaxează-te, te rog! Arăți de parcă ești la un turneu de șah.

Mă încrunt la el și-i smulg iPadul din mână. Râzând, Dane se întoarce la băieți.

Mă plimb printre petrecăreți, derulând conținutul de pe iPad. Recunosc nume de prieteni și de colegi care au venit aici ca să ne susțină. Fumul scos de focurile aprinse afară îmi pătrunde în nări. Într-o poză văd un tip pe al cărui prohab a fost scris cuvântul CAL, cu marker negru. O față arată spre el. Și-a dus palma la gură, mimând surpriza. Poza e însoțită de un comentariu: *Am găsit un cal!*

Pufnesc în răs. Evident, unele sarcini — de pildă, să te pozezi cu un cal — nu pot fi îndeplinite decât dacă ai imaginație. Iar tipa din poză chiar are.

Pe internet sunt o puzderie de poze și de clipuri făcute aici. Habar nu am cum o să se descurce Dane mâine cu toate astea. Însă măcar de un lucru sunt convins: după cum îl știu pe Dane, câștigătorul nu va fi deloc ales la întâmplare și în niciun caz nu va fi ales corect. Pur și simplu o să aleagă cea mai sexy tipă dintre toate fetele care s-au pozat aici.

Derulez în jos. Pornesc un clip în care o fată ține în mână un furtun cu apă minerală de la teighea, orientează duza în sus, după care împrășcă cu apă. Stropii țâșnesc în sus și apoi cad la podea, ca o fântână arteziană.

Fata execută un mic dans sexy și râde către obiectiv.

— Stau într-o fântână! strigă ea.

Sânii aproape că i se revarsă din maiou. E subțire îmbrăcată, în plin februarie. În New England, luna februarie e foarte rece.

Un barman îi smulge furtunul din mână și-l pune la locul lui. Îi aruncă o privire dușmănoasă.

Persoana care filmează izbucnește în răs.

Fata cu maiou întinde mâna spre telefon și zice:

— A fost cam jenant. Dă-mi-! Trebuie să editez înregistrarea înainte s-o postezi.

— Nici gând! îi răspunde vocea fetei invizibile.

Se dă înapoi. Fata în maiou se repede la ea, cu un strigăt:

— Ryen!

Aud alte hohote, pe urmă clipul se termină.

Am rămas mască. Mă zgâiesc la iPad. Inima îmi bate nebunește.

Ryen?

Pe fata care a filmat o cheamă Ryen?

Nu, nu e ea. Nu se poate. Probabil că există multe fete cu numele ăsta. E imposibil ca Ryen să fie aici.

Mă uit iar la clip. Numele persoanei care a postat înregistrarea îmi atrage atenția.

Ryen Trevarrow.

Îmi îndrept umerii. Parcă nu mai pot respira ca lumea.

Dumnezeule!

Rahat! Ridic brusc ochii. Nu mă pot stăpâni — scrutez mulțimea, cercetând fiecare chip.

Oricare dintre fetele astea ar putea fi ea. Ryen e aici? Ce mama dracului?!

Mă uit din nou la iPad. Degetele mele șovăie deasupra numelui ei.

De șapte ani vorbim, dar niciodată nu i-am văzut chipul. Dacă îl văd acum, n-o să mai fie cale de întoarcere.

Ryen e aici. Mai ales știind că e posibil să fie la un braț distanță de mine, chiar în clipa asta, dorința de-a o căuta e irezistibilă.

În plus, noi doi n-am promis că nu o să ne căutăm reciproc pe Facebook. Ne-am înțeles doar să nu comunicăm folosind social media. Poate că ea m-a căutat pe internet. Poate că mă caută chiar în clipa asta. Poate a aflat că fac parte din trupă și că evenimentul de acum a fost organizat de noi. Poate că tocmai de aceea a venit.

La naiba! Tastesz numele ei. Aștept cu sufletul la gură să-i văd profilul.

O văd.

Pozele ei apar pe ecran. Stomacul mi se strânge ghem și respirația mi se oprește în gât.

Hristoase!

Umeri zvelți sub un păr lung, castaniu-deschis. O față în formă de inimă, buze pline, roz și ochi albaștri, îndrăzneți. Piele strălucitoare și un trup superb.

Îmi las capul pe spate și trag aer în piept. *Du-te dracului, Ryen Trevarrow!*

M-a mințit.

Ei, de fapt, n-a mințit. Însă, judecând după ce mi-a scris, nu m-am așteptat să arate așa.

Îmi imaginez o tocilară cu ochelari, cu șuvițe violete și purtând un tricou cu logoul *Star Wars*.

Îi privesc din nou poza. Ochii îmi sunt atrași de spatele ei. Prin bluza sexy se întrevăd porțiuni de piele. Ryen privește spre telefon, peste umăr. Trupul mi se încinge. Mă uit rapid la profilul ei de Facebook. Vreau să găesc ceva — orice — care să-mi confirme că fata asta nu e Ryen.

Te rog, să nu fie ea! Îmi doresc ca Ryen să fie dulce, timidă. Să fie tot ce am iubit în ultimii șapte ani. Dacă e și sexy, situația s-ar complica, iar eu nu-mi doresc așa ceva.

Dar mi-e cu neputință să neg realitatea. Fiecare indiciu confirmă că ea e Ryen. Ryen a mea.

Și-a dat *check-in* la Gallo's, pizzeria ei preferată. Văd ce melodii ascultă, la ce filme se uită — toate astea, postate de pe iPhone-ul ei de ultimă generație. A scris că iPhone-ul ei e lucrul pe care-l prețuiește cel mai mult pe lume.

Rahat!

Închid iPadul lui Dane și încep să mă plimb printre oameni. Radiatoarele uriașe fac față aerului rece. Trec pe lângă focuri aprinse și simt miros de bezele prăjite. Din difuzoarele împrăștiate prin tot locul urlă muzica. Strâng din dinți și încerc să-mi potolesc bătăile inimii.